

Ma tõs-tan tae-va poo-le sil - ma, jään I - sa pea-le mõt - le - ma,
ja len-dan ü - les, jä - tan il - ma ja tun-nen suu-re rõõ-mu-ga,

kuis I - sa sü - da - mes ja suus arm ik - ka va - na, ik - ka uus.

2. On ime, et Ta armastanud mind enne ilma rajamist ja mulle riigi valmistanud, kust ootan lapse pärandust. Küll suur on Isa armastus: mu nimi eluraamatus!
3. Kes olen tuhandete hulgas, mis Tema vägi valmistand siin maa peal, mere põhjas, taevas, et Ta mind nõnda armastand? Mis olen muud kui põrmuke, kui lenduläinud leheke!
4. Jah, väärt ei ole iial mina, et Sa mu peale halastad, ja siiski, helde Looja, Sina mind igal päeval õnnistad. Ei enda päralt ole ma, vaid Sinu päralt lõpmata.
5. Su tiiva varju all ma elan ja rahu on mul Sinu sees. Ma sellel rajal kindlalt seisan: Sa omi tunned helduses; ehk maa ja taevas hukka läeb, Su tõde, sõna seisma jääb.
6. Veel kaugemale lootus vaatab ja tungib läbi pilvedest, usk taeva poole silmad saadab ja näeb, et sinu heldusest mul valmis taeva pärandus, mis Sinu rahva omandus.
7. Oh saaksin Sind nii ülistada, kui süda ihkab minu sees, küll maa ning taevas saaksid kuulda, et Sa mu ainus abimees. Su nime kiites kuulutan, et kõik on arm, mis Sinult saan.

*Viis: "Oh anna tuhat keelt Sa mulle"
(O daß ich tausend Zungen hätte)*

Johann Balthasar König, 1691-1758.

Sõnad: Johann Gottfried Hermann, 1707-1791.

Tõlgel: Carl Peter Ludwig Maurach, 1824-1900.